

Kniha sleduje formování a specifika ironické komunikace ve dvou románech 17. století, v Komickém románu Paula Scarrona a v Cervantesově Donu Quijotovi. Vlastní analýzu ironie v uvedených textech uvozují dvě teoreticky zaměřené kapitoly. První kapitola popisuje obecný mechanismus ironie a upřesňuje specifika románové ironie. V druhé kapitole knihy autorka studuje postavení ironie v rétorice a poetice první poloviny 17. století a vyvozuje souvislosti mezi ironickou disimulací, která se objevuje v literatuře, a barokní estetikou vycházející z deziluze.